

A close-up photograph of a man's torso and arms. He is wearing a white, short-sleeved polo shirt with two chest pockets. His arms are crossed over his chest. He is wearing a thin gold chain necklace. The background is a soft, out-of-focus light color.

*Kronika
rodiny Leroy*

II. DIEL TRILÓGIE

STELLA DAVIES

*Kronika
rodiny Leroy*

II. DIEĽ TRILÓGIE

STELLA DAVIES

Kronika rodiny Leroy 2. diel

Stella Davies

© Stella Davies, 2025

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková úprava: Katarína Markovová

Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN (pevná väzba) 978-80-570-6286-8

ISBN (brož. väzba) 978-80-570-6309-4

ISBN (EPUB) 978-80-570-6288-2

ISBN (MOBI) 978-80-570-6289-9

ISBN (PDF) 978-80-570-6287-5

*Táto kronika zaznamenáva príbeh rodiny Leroy,
presnejšie kráľovskej dcéry Amy,
jej rodičov a súrodencov.*

*Tvorja ju prepisy myšlienok tých,
ktorých sa tento príbeh týka.
Mená aj miesta sú zámerne zmenené,
aby bolo zachované ich utajenie.*

Gil

Hrad Godelot bol zahalený tmou, len fakle pri vstupnej bráne a hore na cimburí naznačovali prítomnosť obyvateľov. Hradné ihrisko, naopak, prekypovalo životom. Spev, veselý smiech a rozhovory pri ohni patrili mládeži, letným prázdninám, bezstarostnosti, novým priateľstvám a láskam. A aj keď niektoré aktivity už začínali prerastať do príliš bujarej zábavy, stráž nezakročila. Jej členovia mali totiž iné starosti. Očakávali príchod kráľovských synov – hlavne princa Jespera. Nebolo to ešte potvrdené, no pošuškávalo sa, že princ Jesper sa približne pred dvoma hodinami oženil. Okolnosti tejto mimoriadnej udalosti neboli jasné, avšak informácie o horúcej novinke boli hodné zlata.

Keď sa z diaľky vynorili svetlá troch áut, do garážových priestorov hradu sa ponáhľal každý, kto mal výsadu súkromnej kráľovskej stráže.

V pôvodnom Angelovom pláne nebolo ísť na Godelot. Amy sa však rozhodla, že musí za každú cenu vidieť svojho čerstvo ženatého brata, a vzala so sebou aj Jeremyho. Nemal teda na výber. V garážovom komplexe bol takpovediac neviditeľný. Členovia stráže venovali svoju pozornosť hlavne Jesperovi a sprievodnému vozidlu, ktoré predpovedalo príchod jeho manželky. Keď členovia stráže uvideli nehybné telo prikryté béžovou plachtou, na dvoch miestach presiaknutou krvou, vymenili si pohľady. Občas sa stalo, že bol niekto z bojovníkov smrteľne zranený a priviedli ho na hrad, ale manželka princa vyvolávala značne viac rozruchu.

„Výsosť,“ oslovil Jespera člen stráže s chlapčenským výrazom v tvári a vyšitým okrúhlym znakom na hrudi svojej uniformy.

Na tmavomodrom podklade svietili v kruhu drobný belasý kvet a biela hviezda. Angel taký symbol doposiaľ nevidel – a nikto z ostatných členov stráže taký znak nemal.

„Daniel,“ prihovoral sa mu Jesper, kým k nemu mladík podišiel, a mierne sklonil hlavu.

„Nemajte obavy, o všetko sa postarám. Pokojne sa zvitajte so svojou rodinou, už na vás čakajú.“

„Nechcem od nej odísť.“ Jesper položil ruku na okraj plachty.

Daniel prikývol. „Rozumiem vám, pane, ale teraz potrebujete mať čo najviac pozitívnej energie. Choďte sa, prosím, zvitáť s rodinou,“ zopakoval.

Jesper sa pozrel na ostatných členov stráže, potom na svojich bratov a Angela, ktorí čakali na jeho verdikt, a prikývol. „Daj ju preniesť do mojej izby, Daniel. A nech sú s tebou len ľudia, ktorým veríš.“

„Nemajte obavy. Všetko bude podľa vašich predstáv.“

Keď Angel vošiel s ostatnými do obývačky a uvidel celú rodinu Leroyovcov pokope, ostal stáť pri dverách. Sledoval, ako sa jednotliví členovia rodiny zvitávajú a tešia, ako všetci objímajú Jespera a stále dookola mu blahoželajú, ako hovoria, že sú na neho hrdí a... ako sa Amy hodila do náručia svojho brata. Amy. Obaja ostali chvíľu v tuhom objatí, bez jediného slova, akoby verbálna komunikácia nebola potrebná na vypovedanie toho, čo cítili. A cítil to aj Angel. Teraz už videl ich vzťah v celkom inom svetle, pretože aj na Amy sa pozeral inými očami.

Clare sa v rohu miestnosti bozkávala s Arielom a všetko vzdialenejšie od neho jej bolo ukradnuté. Angel sklopil zrak, vykradol sa z miestnosti a odišiel do svojej izby za Jeremym, ktorý sa k nemu v spánku pritúlil. Neprešlo ani pätnásť minút a začul jemné klopanie na dvere. Kým k nim prešiel, obliekol si k dlhým pyžamovým nohaviciam sivé vytáhané tričko. Vedel, kto klope. Už podľa krokov na chodbe mu bolo jasné, že sa blíži.

Otvoril, no skôr než stihol niečo povedať, objala ho okolo krku.

„Ďakujem ti za všetko. Za Eiru, za Jespera aj bratov. Keď som počula, že ťa vážne zranili... Si v poriadku?“ Vyžarovala z nej pozitívna energia a svoju dlaň automaticky vystrela k miestu, kde bol Angel počas akcie s jej bratmi zranený. Ustrnul. Keď zaregistrovala jeho zaváhanie a vážny výraz, spamätala sa. „Prepáč.“ V momente očervenela. „Ja... zobudila som ťa? Nechcela som. Ja len... tak sa teším.“

„Nie, nespal som. Len som ťa neočakával.“ Snažil sa vdychovať okolitý vzduch v čo najmenších dávkach, ostatné zmysly však mal razom na prasknutie. Jemná vlnka vlasov, ktorá sa jej vinula popri tvári, sa oddelila od ostatných prameňov a priam vyzývala k tomu, aby jej ju zastrčil za ucho. Na jej štíhлом hrdle videl pravidelný tep krvi doprevádzaný zvukom ako z megafónu a na svojom tele stále cítil odtláčok jej dlane, aj keď sa ho už nedotýkala.

„Vieš,“ začala s úsmevom, „prepáč, že ťa vyrušujem, ale... potrebujem ťa.“

„Mňa? Načo?“ Angel prižmúril oči. Aj ich posledná interakcia, pri ktorej stratil hlavu, začala tým, že od neho niečo *potrebovala*.

„No... vieš,“ pokračovala a sklonila hlavu. Zastrčila si zblúdilý gaštanový prameň vlasov za ucho. „Mama sa už stará o Eiru, ale je tu ešte niečo. Keď ju preberiem, možno by sa jej zišlo niečo na upokojenie. Napíšeš mi, prosím ťa, na papier, čo treba pozháňať? Niekoho potom poprosím, aby skočil do mesta.“

„Ty ju preberieš?“ vyvalil na ňu oči.

„A kto?“ opýtala sa rovnako prekvapene.

„Napríklad jej manžel?“

„Zbláznil si sa? To Jesperovi v žiadnom prípade nedovolím. Vieš si predstaviť, čo to s ním spraví?“

„Vieš si predstaviť, čo to spraví s *tebou*?“

„Určite nie to, čo s ním.“ Tvárila sa nechápavo. „On s ňou bude predsa žiť. Vieš sa vžiť do toho, ako sa bude cítiť, keď na vlastnej koži zažije, čo sa jej stalo?“

„Amy... možno to nie je nič nové, ale ja s tvojím názorom nesúhlasím.“ Rozhodil rukami. „A som si istý, že aj Jesper sa tentoraz prikloní na moju stranu. Ako človek, ktorý s ňou plánuje prežiť celý život, by mal vedieť, čo sa odohralo a ako sa cíti, nemyslíš?“ Zrazu bol rozohnený. Ešte stále cítil zlosť na seba aj na ostatných, i keď si uvedomoval, že žena s nevinnými nezábudkovými očami, ktorá pred ním stojí, za celú situáciu len sotva môže. Amy však ani náhodou nevykazovala postoj ublíženej bytosti.

„Jasné, takže teraz si empatický a vieš, kto potrebuje čo vedieť. Dost, že bude trpieť ona, nemusí aj on. Zranilo by ju to dvojnásobne, vieš? Bude vedieť, ako veľmi ho to trápi,“ sklopila zrak a na konci vety stíšila hlas. Potom sa zvrtila na odchod. „Mohla som si myslieť, že mi nepomôžeš.“

Angel dlhú sekundu sledoval jej chrbát a vlniace sa rozpustené vlasy a zhlboka si povzdychol. Dobehol ju, dotkol sa jej ramena, no v tú chvíľu sa automaticky uhol, pretože Amina ruka inštinktívne vypálila. „Čo? Máš ešte nejakú múdru myšlienku?“

„Nie, nič mi už nenapadá, len... Vráť sa. Pozri, upokojíme sa ako dospelí ľudia. Napíšem ti tie lieky.“

Keď odkráčali späť k jeho izbe, rukou jej naznačil, nech vstúpi, ale ona zaváhala.

„Nebudem sa s tebou vybavovať v pyžame na chodbe, som hanblivý,“ uškrnul sa.

Prevrátila oči a zhlboka sa nadýchla. „Nevojdem k tebe do izby.“

„Pred chvíľou si sa na mňa zavesila, dokonca si sa ma dotkla. Keď budeme v izbe, nikto o nás nebude vedieť,“ usmial sa ešte širšie.

Čo to s ním je? Amy si ho premerala očami.

„To bolo gesto z vďačnosti a... dokázala by som ho obhájiť,“ vkĺzla popri Angelovi do izby a ten za nimi zatvoril dvere.

Vošiel k Jeremymu do spálne a asi minútu ho nebolo. Amy začala byť nervózna. „Jeremy bol v poslednej dobe taký aktívny,“ povedala polohlasno, „našiel si množstvo nových kamarátov.“

Angel sa zrazu objavil. „Ďakujem ti za neho. Bol veľmi šťastný, keď mi volal.“

„Nemáš mi za čo ďakovať.“ Na tvári sa jej objavil nežný úsmev. „Mám ho rada. Teší ma, že si s ním Sara tak rozumie.“

„A,“ pozrel sa na špičky svojich nôh. „Čo ste vlastne robili?“ Dúfal, že pred ňou nevyznel tak ťarbavo, ako si pripadal. Amy však bola v takej eufórii, že by si asi nevšimla, ani keby zmenil poradie slov vo vete.

„Boli sme takmer neustále s ostatnými deťmi. Jeremy je pre ne ako magnet. Naplánovali si spolu aktivity do nového školského roka.“ Amy mala iskričky radosti v očiach a Angelov vážny výraz si nevšimla. „Teším sa na to, ako bude vnímať naše slávnosti. Bude nadšený.“

Nechcel rýpať do osieho hniezda a hovoriť jej, že s Jeremym ráno odíde a tým celú Jeremyho aktivitu s anjelmi ukončí. Papierik, ktorý priniesol vytrhnutý z Jeremyho zápisníka, oprel o dve-re kúpeľne a ceruzkou sa snažil naň napísať názov lieku. Hneď pri prvom písmene sa mu však prítlakom zlomila tuha. „Pardon,“ ospravedlnil sa a opäť zašiel do spálne.

„Bolo... bolo to veľmi zlé?“

„Nie,“ započula z vedľajšej izby, pričom Angel sa vzápätí objavil vo dverách. „Bolo to celkom osviežujúce. Tvoji bratia ti iste porozprávajú zážitky z rozlúčky.“

„Myslela som na tú akciu,“ zašepkala.

Pozrel sa na ňu a bol stále roztržitejší. „Aha. Tak...“ Opäť priložil papierik na dvere kúpeľne a perom napísal niekoľko názvov. „To je pre Eiru... aj pre teba. Ak si to nerozmyslíš, budete to

potrebovať obidve.“ Podal jej kúsok papiera a premeral si ju pohľadom. „Bez pečiatky od odborníka však nič z toho nezoženies.“

„To vybavím,“ povedala zamyslene a dívala sa na úhľadné písmo na lístočku vo svojich rukách. „Tak mi napadlo,“ pozrela sa mu do očí, „sú tie lieky vhodné aj pre tehotné? Vieš, len pre prípad.“

„Máš podozrenie, že si tehotná?“

„Čo?“ zdvihla k nemu prudko hlavu. „Nie! Ja nie! Ale ona.“

„Eira nie je tehotná.“

„A to vieš odkiaľ? Si jasnovidec?“

„Nie, ale som upír, ktorý je dosť citlivý na krv. A môžem ti povedať, že v tejto fáze cyklu je pre anjelské dievča asi veľmi malá pravdepodobnosť, že je tehotné.“

Angel sa tváril nanajvýš neutrálne, no Amy znechutene zvrátila obočie. „To... toto zvykneš bežne u žien skúmať?“

„Iste,“ vybuchol, „celé dni nerobím nič iné!“ Zvrtol sa, vošiel späť do spálne a v okamihu z nej vychádzal prezlečený a na nohách mal čierne tenisky. Prešiel okolo Amy, ani sa na ňu nepozrel. Zrazu sa v miestnosti ocitla sama a pocítila zvláštne prázdno z nedokončeného rozhovoru.

Angel v hlave začul Jesperov hlas. «Ona to tak nemyslela.»

«Kašli na to. Zdržal som ju, ako si chcel, tak začni.»

«Je mi ľúto, že je to medzi vami také napäté.»

«Na tom predsa nezáleží. Venuj sa svojej žene.»

«Angel?»

«Hm?»

«Dík za upozornenie. Aj mama ti ďakuje. Naozaj sme nevedeli, čo Amy zamýšľala. Stihnem zaspať skôr, ako si uvedomí, že som ju predbehol. A... ja by som Eiru chcel, aj keby čakala dieťa.»

«Ja viem. O tom nepochybujem.»

«Uvidíme sa zajtra.»

Spojenie sa prerušilo a Angel bežal smerom do lesa len s vlastnými myšlienkami.

Angel ležal nadránom pri jazere s kompletne prepoteným obličiením a hrudník sa mu zrýchlene dvíhal. Beh mu vždy pomohol dostať zo seba nadbytočnú energiu a prevetrať si hlavu. Nie vždy bolo nutné aj loviť. Napriek tomu, že sa už cítil vyrovnanejšie, nechcel ešte ísť na hrad. Chcel oddialiť stretnutie s Leroyovcami a ešte väčšmi s Amy. Nebol si istý, kým sa stáva v jej prítomnosti.

Prekvapilo ho, že vo chvíli, keď na ňu myslí, cíti závan jej krvi. Husia koža mu pokryla žilnaté predlaktia, keď ním tá vôňa prenikla. *Toto je zlý sen.* Pretočil sa na brucho a pritiahol sa k vrcholu vyvýšeniny, ktorá delila jazero od veľkej lúky s altánkom. Amy sedela na lavičke s prekríženými nohami a na rukách mala Saru, ktorú krmila. „Pomalšie, zlatko, neutečiem ti,“ usmiala sa.

Angelovi vrtalo v hlave, ako je možné, že cíti Amy intenzívne aj na takú veľkú vzdialenosť.

Kým Sara pila, Amy jej hladila čierne vlásky a hmkala si. Po chvíli sa Sara postavila na lavičku a Amy jej upravila jednoduché kvetinové šatôčky, ktoré ladili s mašličkou v jej vlasoch. „Čo dnes budeme robiť, chrústik? Pôjdeme pozrieť Hanu? Alebo chceš ísť do herne?“

Sara zrazu ostražito otočila hlavu smerom k hradu, ani nežmurkla. Angel sa pozrel tým smerom a videl, ako sa k altánku približuje neznámy plavovlasý muž. Spozornel. Mal pocit, že ten nedbalý účes už niekde videl, a snažil sa spomenúť kde. Zrazu sa mu pred očami zjavila fotografia z Jesperovej kajuty. Bol na nej hnedooký muž, asi v Aminom veku, so strapatými vlasmi farby slamy, a Amy – obaja vysmiati v horolezeckom výstroji pri nebezpečne vyzerajúcej skale. A na ďalšej fotke bol odfotený spolu so všetkými Aminými bratmi v bowlingovej herni. Všetci približne v rovnakom veku.

Amy zvýskla a rozbehla sa za mužom, ktorý roztváral paže. „Gil!“ Silno ho objala.

Pobozkal ju na líce a zotrval s ňou v objatí. „Chýbala si mi, divoška.“

„Nie som divoška.“

„Ale si.“

Oprela si hlavu o jeho hrud' a tuho sa k nemu privinula. „Ako si vedel, kde som?“

„Mama mi dala tip.“ Hladil ju po vlasoch a zrazu sa pozrel na malé dievčatko pri ich nohách. „Och, ty si vyrástla!“ Zobral si Saru na ruky a pobral sa aj s Amy späť k altánku. Angel z nich nespúšťal zrak. Doteraz nevidel v Aminej blízkosti žiadneho cudzieho muža, ku ktorému by sa správala takto dôverne. *A tento tu si len tak príde a objíma ju.* Dokonca vzal Saru na ruky. Nebránila sa.

„Tak? Ako sa máš?“ opýtal sa Gil.

Amy si sadla oproti nemu. „Viem, o čo ti ide, Gil. Píšeš správu.“

„Tá je už v obehu, neboj, Wes bude spokojný.“

Posadil Saru pred seba na stôl a prechádzal jej rukami po končatinách, akoby ju skúmal. „Tak čo, krásavica? Sme už silnejší a rýchlejší?“

Amy sa usmiala. „Každý deň sa jej zlepšujú reflexy. Stále nás niečím šokuje, ale ešte ich nedokáže vedome ovládať, sú to všetko len náhody. Občas chodí nemotorne, akoby sa to len teraz naučila, a hneď vzápätí beží takou rýchlosťou, až sa o ňu bojím.“

„Prečo? Nechaj ju vybláznit' sa.“

„Áno, lenže nemá vôbec strach a je taká nevypočítateľná. Nedokážem odhadnúť, za aký čas sa dostane tam, kam má namierené, a či má niečo v pláne, alebo nie. A často ma myšlienkami proste zablokuje.“

„Chápem. Skúša, kde sú hranice. Čo strava?“

„Len krv, ale už pije aj od iných.“

Gil vystrel ruku a Amy mu do nej vložila svoju, otočenú dlanou nahor, pričom si bez akéhokoľvek zaváhania povytiahla rukáv. On jej prstom prechádzal po zjazvenom zápästí. „Kedy si ju krmila naposledy?“

„Len teraz.“

„Ešte nie si zahojená.“

„Je to stále lepšie. Jej uhryznutia sú v pohode.“

„Iné zranenia?“

„Nuž,“ sklopila zrak, „nehojím sa tak, ako by som chcela. Sú chvíle, keď je to lepšie, ale nie je to tak vždy.“

„Keby si prestala myslieť na Jespera, hojila by si sa rýchlejšie.“

„Nemôžem prestať myslieť na Jespera,“ vyprskla.

Nepresviedčal ju. Prstami jemne prechádzal po jej jazvách a rana po Sarinom uhryznutí sa začala hojiť. Gil sa usmial.

„Ešte stále si pri krmení spievaš?“

„Áno, ale teraz to už nie je nutné. Nepotrebujem zmeniť tok myšlienok a ani nechcem. Ani zvuk, ktorý vydáva, keď pije, mi už neprekáža. Proste si spievam, lebo Sara si na to zvykla. Alebo som si zvykla ja.“

Gil ju počúval a nespúšťal svoju ruku z jej predlaktia.

„A čo jej anjelská časť?“ opýtal sa.

„Občas mám pocit, že v nej prevláda.“

„Ako sa to prejavuje?“

„No, Sara chce síce krv, ale v poslednom čase hlavne kvôli tomu, že prostredníctvom pitia cíti pocity ostatných. Páči sa jej to. Nechce sa napiť z niekoho, komu nedôveruje, kto ju nezaujíma.“

„To je oveľa lepšie, ako som čakal. Je len dobre, že pije aj z ostatných, aspoň vie, že ju podporujú, a bude v tom vyrastať. Si skvelá matka, Amy.“

„Vlastne to nie je moja zásluha, ale Clarinho brata,“ zaváhala.

„To na mojom názore nič nemení.“ Ich vzájomné pohľady prerušila Sara, ktorá sa snažila dostať do Gilovho náprsného vrecka. „Mama?“

Gil sa začal smiať. „Vidím, že čuch máš prvotriedny,“ siahol do vrecka a vybral odtiaľ lízanku, ktorú jej podal. Sara neváhala a ochutnala ju, pričom sa zvláštno zadívala na sladkosť vo svojich rukách. Prižmúrila jedno oko a druhým sa pozrela cez zatvrdenú, priesvitnú, červenú hmotu.

„Len skús, bude ti chutiť, sú v nej samé dobré veci,“ pobádal ju.

Sara si opäť vložila lízanku do úst, tentoraz ju už nevybrala. Namiesto lízania ju však začala hrýzť.

„Chutí jej.“ Amy sa udivene dívala na svoju dcéru, ktorá opätovne ochutnala malú sladkosť. „Čo si tam dal?“

„Vlastná výroba. Hlavnou zložkou je tvoja krv, potom ešte niečo zdravé a,“ stíšil hlas, „niečo nechutne sladké. Chcel som to skúsiť. Mám niekoľko ďalších nápadov, aby si postupne cez tvoju krv zvykla aj na normálnu stravu.“

„Ďakujem.“ Upierala zrak na svoju dcéru.

„Nie je zač,“ Gil pobozkal Saru na čelo a zložil ju na zem. „Dobre, princeznička, poobede si ťa vezmem na zopár testov, ale teraz som tu hlavne kvôli tvojej mamke.“

„Ešte... mal by si vedieť, čo sme zistili. Sara dokáže vycítiť upíra. Clare povedala, že štandardne upíri túto schopnosť nemajú, že musia byť v kontakte s pokožkou, aby zacítili rozdiel, ale Sare sa to podarilo aj bez toho. Bola som na ňu napojená, cítila som to. Rozpoznala upíra v momente, keď sa objavil.“

„Wow. Tak to je vážna výhoda. Ibaže...“ premýšľal, „ty takú schopnosť nemáš. Po kom ju zdedila?“

„Neviem. Možno je to nová schopnosť, ktorá sa jej vyformovala. Môžeš sa pokúsiť to zistiť?“

„To bude ťažké. Okrem Wilsonovcov iných upírov veľmi nepoznáme. Možno keby Ryan...“

„Ryan nie! To v žiadnom prípade. Nechcem, aby sa s ním stretla.“

„Dobre, dobre. Tak Ryan nie.“ Zdvihol ruky v obrannom geste. „Niečo vymyslím. Teraz je dôležité, že to vieme,“ usmial sa na ňu a naznačil jej, aby mu dala aj druhú ruku. Keď ho poslúchla, usmial sa opäť, tentoraz výraznejšie. „Náramok priateľstva? Nie si už na také veci veľká?“ Pritiahol si jej ruku k tvári, aby si náramok lepšie prezrel. Amy sa tvárila hrdo. „To vieš, mám obdivovateľov rôznych vekových kategórií.“

„To si viem predstaviť. Keď už sme pri tvojich obdivovateľoch, čo tak zapracovať trochu viac empatie do úderov? John ten kopanec do rozkroku dlho predýchaval.“

„Dlho? Myslím, že zahojený bol raz-dva. Skôr utrpelo jeho ego. Chcel ma pobožkať! Len tak!“ mykalo jej kútikmi úst.

„Och, mal som mu odporučiť tú pepermintovú masť.“

Obaja sa zasmiali, Amy sa na neho uprene pozrela. „Vyzerám ako žena, ktorú možno ľahko dostať, Gil? Prečo si tí chlapi myslia, že sa nemusia vôbec snažiť? Niekedy, keď učím v chlapčenských skupinách, už si dovoľujú aj neplnoletí.“

„Možno si to len príliš berieš na seba. Nevidíš náhodou problémy aj tam, kde nie sú? Okrem toho, v chlapčenských skupinách si predsa aj predtým bojovala s hormónmi a zvládala si to s úsmevom a bez zranení. Ja chápem, že je v tvojej situácii ťažké byť nad vecou, ale keď budeš v každom chlapovi hľadať úchyláka, nielenže je vylúčené, že by si sa zamilovala, ale... budeš nešťastná, aj keby si našla niekoho, kto by ťa skutočne miloval.“

Angel ich pozoroval a čakal, že Amy pri tejto kritike vybuchne, ale napodiv bola krotká. „Ja viem, priznávam, občas som možno paranoidná.“

Gil jej na stole jemne prechádzal prstami po rukách. „Ja ti rozumiem, naozaj ti rozumiem.“ Naklonil sa k nej. „A odhliadnuc od mužov v tvojom živote, ako sa cítiš?“

„Dobre,“ odpovedala potichu.

„Netrep somariny. Odkedy som ťa videl, opäť si schudla.“

Amy nereagovala na jeho poznámku, a tak pokračoval:

„Nič predो mnou nezatajuj. Som lekár, prídem na to.“

„Ha, ešte si nedoštudoval.“

„To predsa nič neznamená. Mám viac praxe ako priemerní lekári. Školu si dokončím, keď nadíde správny čas. Takže?“

„Naozaj som v poriadku, *pán doktor*.“

„Dobre, skúsím ti veriť. A čo únava?“

„Nedokážem sa regenerovať. Niekedy som unavená viac než smrteľník. To sa asi už nikdy nezmení.“

„Zmení. Uvidíš. Všetko chce len čas,“ pobožkal ju na chrbát ruky. „A sny?“

Amy sklonila hlavu. „Sara ma v noci často budí, niekedy ani nestihnú prísť.“

„Takže sa nevyspíš.“

„Aj tak by som toho veľa nenaspala. Občas spím počas dňa, mám radšej, keď je svetlo.“

„Dám ti nejaké lieky.“

„Na to zabudni, nebudem nič brať. Kŕmim Saru.“

„Ale ty spánok potrebuješ. Nezvládaš ešte hojenie a čím viac sa vyčerpávaš, tým máš menšiu šancu vrátiť sa späť do normálu. Vravela si, že Sara už pije aj od iných.“

„Som jej matka. Vydržím, kým neprejde na bežnú stravu alebo zvieraciu krv.“

„A to bude kedy?“

„Po svadbe budem musieť nasledovať svojho manžela a... priviesť na svet princa. Počas toho by som však rada Tedda presvedčila, aby mi so Sarou mohli pomôcť známi – upíri. Myslím Clariných rodičov. Oni mi so Sarou pomôžu najefektívnejšie.“

„To by bolo fajn. Takže je to isté? Tedd to vyhral?“

„Myslím, že áno. Páči sa minimálne štyrom členom Rady.“
Zvrašťila nos.

„A tebe?“

„Ale no tak. Toto nemusíme rozpitvávať.“

„Chceš niečo počuť?“ spýtal sa jej.

„No iste.“

„Mám dva dôvody, prečo som tu... vlastne tri. Prvý je, že som prišiel vyzvedať. Záleží mi na tebe a chcem vedieť, o koho máš záujem. Naznač mi, kto sa ti páči, a ja ho donútim si ťa vziať – aj proti jeho vôli. Niečo mu namiešam do pitia.“

„Premyslím si to a dám ti vedieť.“ Dobre sa bavila. „Ten druhý dôvod?“

„Ak nemáš vlastného favorita, tak plánujem vyzvedať u Jespera, kto má najväčšie šance. Trošku sa mu povyhrážam, aby vedel, že máš pri sebe siláka, ktorý mu rozbije ústa, keby ti nejak ublížil.“

„Hm, áno, vyzeráš vážne nebezpečne. Vôbec nikomu neprekáča, že nemáš žiadne bojové skúsenosti.“

„To vieš ty. Tvoj muž to predsa vedieť nemusí. Okrem toho, mám pocit, že vtedy, keď si ma vytrepala na tie skaly, mi jeden sval trochu narástol. Pozri!“ Vypäl sa a nadvihol rameno. Amy sa začala smiať. „Prosím, keď sa budeš môjmu budúcemu manželovi vyhrážať, toto mu rozhodne neukazuj. Vážne by to ohrozilo tvoj plán.“

„Nechápem, o čom hovoríš,“ šokovane sa pozrel na svoju vyziabnutú ruku, akoby nevedel, na čom sa Amy tak smeje. Potom sa spokojne pozrel na jej ružovú tvár, vstal a pritiahol sa bližšie k nej.

„Ale hlavný dôvod, prečo som prišiel, je náš sľub.“

„Náš sľub?“

„Zabudla si? Sľúbili sme si, že pred svadbou, či už tvojou, alebo mojou, spolu strávime adrenalínový víkend. Lyžovanie, rafting,

lozenie po skalách, skútre... vyber si, čo chceš. Som ochotný sa prispôbiť.“

„Gil, veď ty takmer zo všetkého, čo si teraz vymenoval, zvraciaš.“

„Musím bojovať so svojím strachom. Zvládnem to.“

„Och, Gil.“ Amy si schovala tvár do svojich dlaní. „Ten sľub sme si dali už dávno.“

„Sľub je sľub. Na také veci sa nezabúda.“

„Ale ja mám teraz Saru.“

„Mama sa o ňu postará. Už som to s ňou dohodol. Po slávnostiach vyrazíme. Musíš sa odreagovať.“

„Po slávnostiach už budem vedieť, koho mi vybrali. Budem chystať svadbu a...“

„To sú výhovorky, Amy. Ak chceš niečo urobiť, proste to urob, prečo sa oberáš o príležitosti?“

„Gil,“ pevne ho objala a vzápätí bolo počuť jej tiché vzlyky. Gil ju hladil po lesklých vlnitých vlasoch. „Chcem ťa vidieť šťastnú, Amy. Darujme si spoločný víkend. Bude to ako predtým, na chvíľu sa zastaví čas.“

Amy sa ešte usedavejšie rozplakala „Veľmi sa bojím. Tak veľmi sa toho bojím, Gil. Nechcem sa vydať. Nedokážem to.“

„To zvládneme. Už sme zvládli aj horšie veci. Tššš,“ tíšil ju.

Pri tom zvuku sa Amy ešte viac rozplakala.